

KRUCZAŃKO (1) *sb n*

A pl kruczątka.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od „kruczę”; tu hipokor.: nie thylko wierne ludzi/ ále ten Pan y bydłathká y kruczãthká ná ich wołanie żywíc á dziwnie opátrować raczy. LubPs ff2v marg.

TG